

сжщи резултатъ дохождалъ — до нищо. Той, както и Хаджи Димитъръ, говорѣли думитѣ на Ботйова за народна революция, но не се досѣщали стариятъ влѣкъ, че народна революция се прави вжтрѣ, между народа, че четитѣ трѣбва да излизатъ извжтрѣ, но не да идатъ отвънъ, и че само при тие условия се намиратъ лесно и „срѣдства“ и всичко друго, необходимо за едно възстание.

Но обстоятелствата помогнали Желю да излѣзе по-скоро изъ „безизходното положение“: Хаджията му обадилъ, че „миналъ“¹⁾, а день-два слѣдъ това, Минко Загорченинътъ, който по чудо се спасилъ отъ турския ятаганъ, занесълъ тѣжната вѣсть, че Хаджи Димитъръ загиналъ отвѣдъ, при Бузлуджа...

И Дѣдо Желю и Христо Ботйовъ останали, грѣмнати отъ печалната вѣсть. Убийството на Хаджи Димитъръ и Караджата осуетило наполовина тѣхния „планъ“: Дѣдо Желю останалъ почти съкрушенъ, двойно по-убитъ морално, защото щѣлъ да измѣни на хайдушкитѣ си мечти — всѣко лѣто да господарува надъ „Игликова гора“, а Христо Ботйовъ — че неще заново наново между села и Балканъ да проповѣдва свѣтитѣ начала на революцията, свѣщеннитѣ думи на свободата...

Въ нашата историческа литература²⁾ сжществува

¹⁾ Ще си спомнятъ читателитѣ, че четата на Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджата, която мина Дунавътъ при Вардинъ, броеше 120 хжша. По-първитѣ чети, водени отъ сжщитѣ войводи, не сж броели повече отъ 60—70 души. Около 30—40 отъ бунтовницитѣ сж имали нѣкаква „муниция“ прѣди трѣгването на четата. За въоръжението на останалитѣ момчета Хаджи Димитъръ е турилъ въ ходъ една юнашка кражба: съ съдѣйствието на двама ятака—слуги у една влахкия, тѣ задигнали отъ тая доста тежка сума злато, което прѣвърнали въ олово и баруть.

²⁾ Вж. у З. Стояновъ, Опытъ и пр., стр. 110; у Д. Т. Страшимировъ, Кратически опытъ, стр. 130—31, 138; Ст. Заимовъ, Мсб. I. 218.